

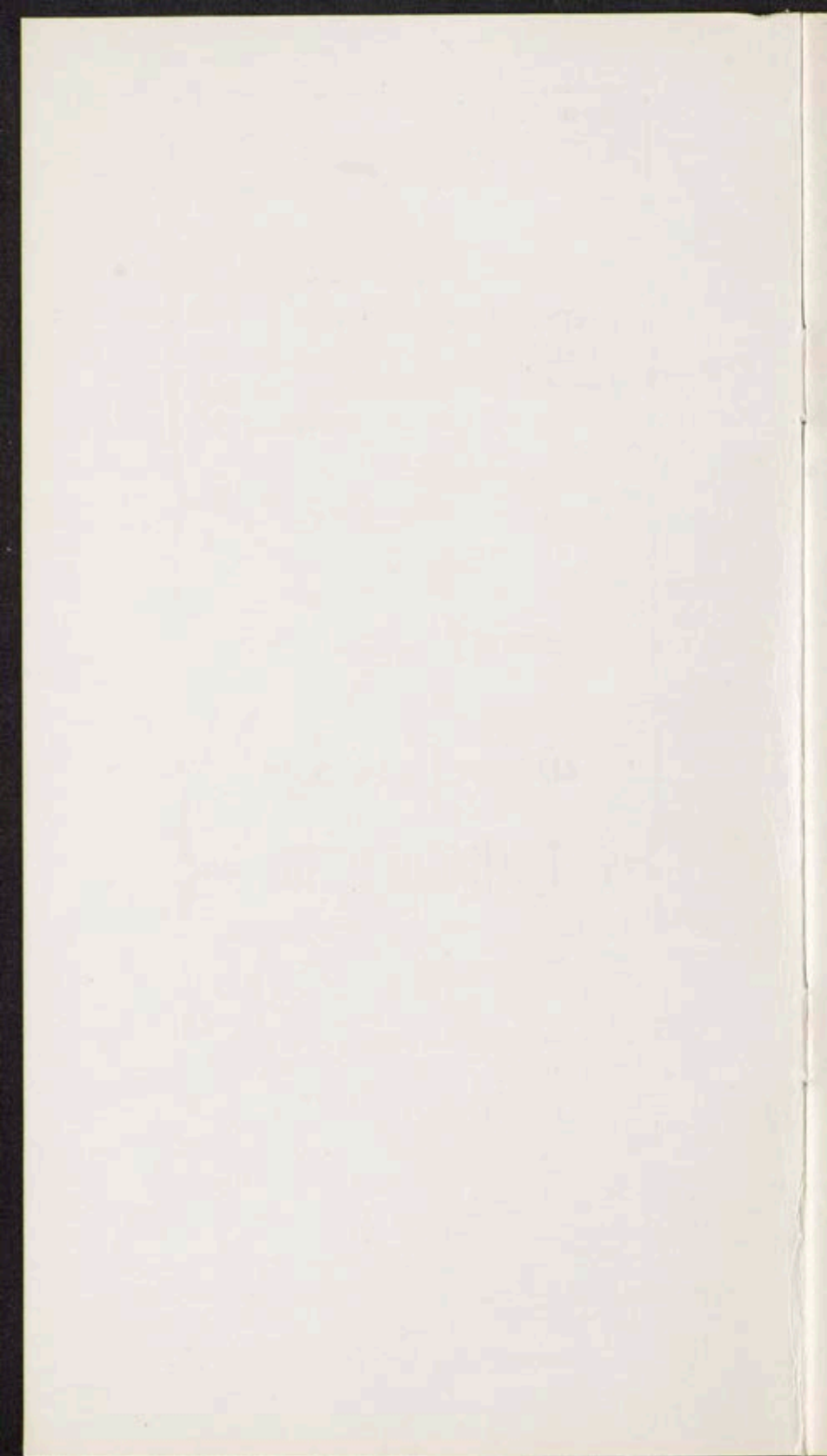
TEATR WIELKI

W ŁODZI

Cyfrowe Muzeum Teatru Wielkiego w Łodzi

Sergiusz Prokofiew

KOPCIUSZEK

Dyrektor naczelny
SŁAWOMIR PIETRAS

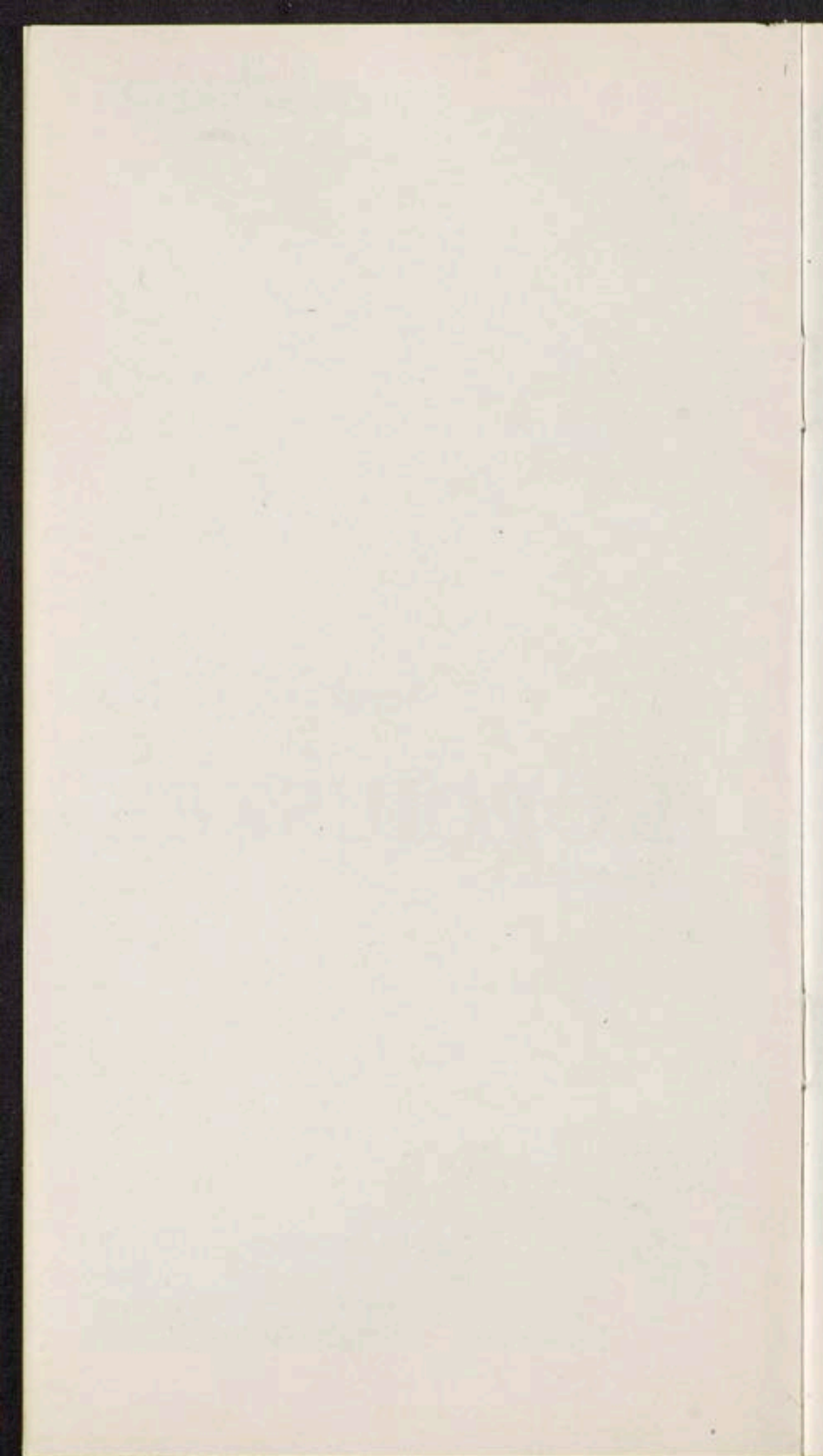
Sergiusz Prokofiew

KOPCIUSZEK

(Zołuszka)

Balet fantastyczny w 3 aktach,
7 obrazach

Libretto: Nikołaj Wołkow
wg bajki Charlesa Perraulta

Bajka o Kopciuszkę wydaje się tak stara, że niektórzy mają prawo nie wierzyć, abym mógł uczestniczyć w polskiej prapremierze tego baletu. A jednak tak było. W roku 1953 ubrany w bolerko z falbankami i koszulę z marynarskim kołnierzem zasiadałem na widowni Opery Śląskiej w Bytomiu, która wówczas wydawała mi się największa na świecie, a oglądane tam spektakle najpiękniejsze.

Choreografem „Kopciuszka” był Mikołaj Kopyński, rolę tytułową tańczyła Leokadia Zienko, a mistrza ceremonii w II akcie odgrywał Andrzej Śnierżyński. Któż dziś pamięta tych artystów? Leokadia Zienko dojrzewała artystycznie równolegle z moim fizycznym rozwojem. Kiedy po raz pierwszy pozwolono mi pójść samodzielnie do Operetki, nie tańczyła już w bajkach dla dzieci, natomiast stała na czele damskiej policji w „Kwiecie Hawajów” Paula Abrahama. Była już wtedy również świetną śpiewaczką, ale jednocześnie tańczyła na puentach. Widocznie ludzie obarczeni nadmiarem talentów bardziej potrzebni są w zaświatach... Zienkówna odeszła od nas przed szczytowym punktem swej kariery.

Również nie żyje już Andrzej Śnierżyński. Z pochodzenia arystokrata rosyjski, niegdyś tancerz Baletów Diagilewa, po wojnie osiadł w Bytomiu jako wspaniały wykonawca aktorskich epizodów baletowych.

W obsadzie była również Danuta Wąsowicz, młodziutka wówczas wszechstronna tancerka, później solistka charakterystyczna o urodzie Sycylii, a temperamentnie Etny i Wezuwiusza razem wziętych. Dziś wyklada w Studio im. Danuty Baduszkowej przy Teatrze Muzycznym w Gdyni i może zaświadczyć, że to co opowiadam jest prawdą.

Wchodząc na widownię przed spektaklem „Kopciuszka” odruchowo szukam wzrokiem kilkuletniego chłopczyka z falbankami i kołnierzem marynarskim. Jeśli błysną mu łzy w oczach ze wzruszenia nad niedolą Kopciuszka lub zaciśnię pięści na widok okrucieństwa Macochy należy uważać: to może być przyszły dyrektor opery.

Stanisław Pietras

... Nie mogła pojąć w jaki sposób dynia zawiezie ją na bal...

... Słuchać było jedynie niewyraźne szepty: „Ach, jaka ona piękna”...

...Przymierzając pantofelek odkrył, że idealnie pasuje do jej małej stopki...

Большой Театр Союза ССР

Четверг 15 ноября 1945 г.

ГЕНЕРАЛЬНАЯ РЕПЕТИЦИЯ

ЗОЛУШКА

Балет в 3 действиях. Музыка С. С. Прокофьева
Либретто Н. Д. Волкова

Золушка

Нар. арт. РСФСР, лауреат Сталинской премии Г. С. УЛАНОВА

Принц Засл. арт. УССР В. А. Преображенский

Отец Золушки Засл. деят. иск. В. А. Рыбцев

Мачеха Золушки Засл. арт. РСФСР В. В. Кригер

Сестры { старшая М. С. Шмелькина
 { младшая Т. В. Лазаревич

Фей-мишленка А. И. Абрамова

Шут

Засл. арт. РСФСР, лауреат Сталинской премии А. М. Мессерер

Фей-времен года { Весна М. Л. Готлиб
 { Лето М. С. Боголюбская
 { Осень М. М. Плисецкая
 { Зима Л. К. Черкасова

Кузнецик В. С. Хомяков

Учитель танцев В. И. Цаплин

Кавалеры А. В. Жуков

..... А. А. Царман

Мазурка Н. А. Калустниа

..... К. Б. Рихтер

Иноземные гости { Индус А. А. Лалаури

 { Китаец Л. А. Поспехин

 { Испанец Е. С. Качаров

Три апельсина и арап Т. В. Бессмертнова

..... Л. В. Мержанова

..... Е. К. Фарманыц

..... А. А. Вирлямон

Olga Lepieszyńska. Moskwa, Teatr Bolszoi – 1945

Galina Ulanowa. Moskwa, Teatr Bolszoi – 1945

Moira Shearer. Londyn, Covent Garden – 1948

REALIZATORZY

IRINA FOKINA
Choreografia

ALEKSANDER TRACZ
Kierownictwo muzyczne

XYMENA ZANIEWSKA-CHWEDCZUK
MARIUSZ CHWEDCZUK
Scenografia

MACIEJ STAWUJAK
Współpraca muzyczna

Asystenci choreografa	– Anna Fronczek, Zbigniew Sobis
Asystentka scenografa	– Bożena Smolec-Błaszczyk

Kierownik baletu – LILIANA KOWALSKA

Pedagog baletu – Anatoli Karpuchin

Inspektorzy baletu – Edyta Sobieraj
Jolanta Wichlińska
Zenon Woroniecki

Akompaniatorka baletu – Alina Włodarska

Inspicjenci – Alicja Derkacz,
Urszula Rybicka,
Andrzej Koperwas
Przemysław Stróżyk

OBSADA

Kopciuszek	BEATA BROŻEK ANNA GRUSZKA EWA LAK LUIZA ŻYMEŁKA
Księżę	PIOTR CHOJNACKI ARKADIUSZ GOŁYGOWSKI KAROL URBAŃSKI SŁAWOMIR WOŹNIAK
Macocha	CZESŁAW BILSKI TOMASZ JAGODZIŃSKI
Siostra chuda	JAROSŁAW BRZYSKI ZBIGNIEW SOBIS KRZYSZTOF STARCZEWSKI
Siostra gruba	JAROSŁAW BIERNACKI TOMASZ JAGODZIŃSKI BOGDAN JANKOWSKI JERZY RUMAK
Ojciec	STANISŁAW KRAWIEC PIOTR WOJCIECHOWSKI
Błazen	TADEUSZ KOPEĆ JAN ŁUKASIEWICZ KRZYSZTOF STARCZEWSKI
Baletmistrz	PIOTR CHOJNACKI ARTUR LEWANDOWSKI JAROSŁAW SOŁOWIANOWICZ KAROL URBAŃSKI
Wróżka	DOBROŚŁAWA GUTEK MALWINA POLESZAK EDYTA WASŁOWSKA
Jubiler	JAROSŁAW BIERNACKI JAROSŁAW SYCIK
Krawiec	STANISŁAW KRAWIEC PIOTR WOJCIECHOWSKI

Skrzypek	KRZYSZTOF PABJAŃCZYK JERZY RUMAK
Paź	TOMASZ KRYSIAK TADEUSZ KOPEĆ
Perukarz	ADAM GRABARCZYK WOJCIECH GRZEGORZAK
Kapelusznik	MICHAŁ BARAŃSKI JAROSŁAW BRZYSKI
Wiosna	ANNA KRZYSKÓW GRAŻYNA POPLAWSKA
Lato	MAŁGORZATA MARCINKOWSKA MARIA WÓJCICKA
Jesień	MAŁGORZATA SŁADYSZ MAŁGORZATA ŚWITAŁA
Zima	ANNA FRONCZEK DOBROŚŁAWA GUTEK
Paziowie	JAROSŁAW BRZYSKI MACIEJ FELIŃSKI ARKADIUSZ GOŁYGOWSKI ADAM GRABARCZYK TADEUSZ KOPEĆ TOMASZ KRYSIAK ARTUR LEWANDOWSKI JAN ŁUKASIEWICZ HENRYK OLSZEWSKI KRZYSZTOF PABJAŃCZYK JERZY RUMAK

KORYFEJE • ZESPÓŁ BALETOWY • ORKIESTRA

Dyryguje: ALEKSANDER TRACZ
MACIEJ STAWUJAK

Pierwsza przerwa – 20 minut
Druga przerwa – 15 minut

KRONIKA ŻYCIA I TWÓRCZOŚCI SERGIUSZA PROKOFIEWA

- 1891 – 23 kwietnia w majątku Soncowka na Ukrainie urodził się Siergiej Siergiejewicz Prokofiew, syn Siergieja Aleksandrowicza (administratora majątku ziemskiego Soncowów) i Marii Żytkow.
- 1896 – pierwsza kompozycja pięcioletniego Sergiusza *Indiański galop*.
- 1900 – komponuje pierwszą operę *Wielkolud* do własnego libretta. Rozpoczyna pracę nad drugą operą *Na bezludnych wyspach*.
- 1902 – lekcje teorii muzyki i kompozycji u J. Pomierancewa i R. Gliera. Powstaje symfonia i sonata skrzypcowa oraz opera *Uczta podczas dżumy*.
- 1904 – studia w konserwatorium w Petersburgu u A. Ladowa i N. Rimskiego-Korsakowa.
- 1911 – komponuje *Koncert fortepianowy Des-dur*, którego pierwsze wykonania stały się sensacją i stanowiły w kompozytorskim dorobku artysty pozycję przełomową. Nazwisko Prokofiewa nabiera rozgłosu, staje się on liderem muzycznej awangardy w Rosji.
- 1914 – zostaje laureatem konkursu pianistycznego i otrzymuje nagrodę im. Antoniego Rubinsteina. Wyjazd do Londynu. Początek współpracy z Diagilewem, próby kompozycji baletowych. Prokofiew zapoznaje się z twórczością R. Straussa, M. Ravela, I. Strawińskiego i F. Szalapina.

Sergiusz Prokofiew (1891–1953)

- 1915 – rozpoczyna pracę nad awangardową operą *Gracz* do własnego libretta na podstawie utworu F. Dostojewskiego.
- 1918 – wyjazd do Stanów Zjednoczonych – amerykański debiut pianistyczny Prokofiewa, występy w Nowym Jorku i Chicago.
- 1919 – praca nad operą *Miłość do trzech pomarańczy* zamówioną przez teatr operowy w Chicago. Powstaje opera *Ognisty anioł* i *Uwertura żydowska*.
- 1920 – powrót do Europy. W Paryżu, na życzenie Diagilewa, komponuje inspirowaną folklorem rosyjskim muzykę do baletu pt. *Błazen*.
- 1921 – 17 maja sukces paryskiej premiery baletu *Błazen*.
- 1922 – powstaje cykl *Pieśni op. 36* dedykowany hiszpańskiej śpiewaczce Linie Lubera, którą poślubia. Razem zamieszkują w Bawarii, u podnóża Alp. Majakowski pisze poemat na cześć twórczości Prokofiewa przeciwstawiając ją muzyce Strawińskiego.
- 1923 – w Moskwie wykonano niektóre z napisanych za granicą kompozycji (*Bajki starej babuni*, *Pieśni op. 36*, *III Koncert*). Ukazuje się seria publikacji o muzyce Prokofiewa. Powstaje *V Symfonia fortepianowa op. 38*. Prokofiew przenosi się do Paryża. Prawykonanie *I Koncertu skrzypcowego D-dur*. Seria koncertów symfonicznych i prezentacji własnych utworów.
- 1925 – prawykonanie *II Symfonii d-moll op. 40* w Paryżu. Prapremiera *Miłości do trzech pomarańczy*.
- 1927 – zachęcony sugestiami Diagilewa komponuje balet „na temat radziecki” pt. *Stalowy krok*. Powstaje opera *Ognisty anioł*, której libretto pisze sam kompozytor na podstawie powieści W. Briusowa. Z fragmentów *Ognistego anioła*

tworzy *III Symfonię*, jedno ze swoich najwspanialszych dzieł instrumentalnych.

Tournée koncertowe po Związku Radzieckim.

- 1929 – prapremiera światowa *Gracza* w Brukseli. Uwieńczona ogromnym sukcesem prapremiera baletu *Syn marnotrawny*, napisanego na zamówienie Diagilewa.
- 1930 – powstaje *IV Symfonia op. 47*, której wykonaniem Filharmonia Bostońska postanowiła uczcić 50 urodziny Prokofiewa. Na zamówienie paryskiej Opery komponuje muzykę do baletu *Nad Dnieprem*, poświęconego pamięci S. Diagilewa, którego inscenizację powierzono S. Lifarowi.
- 1931 – komponuje *IV Koncert fortepianowy* (na lewą rękę) dla jednorękiego pianisty austriackiego P. Wittgensteina.
- 1932 – powstaje *Sześć utworów na fortepian op. 52* i *V Koncert fortepianowy G-dur op. 55*.
- 1933 – Prokofiew wraz z rodziną wraca na stałe do ZSRR. Komponuje muzykę do filmu *Porucznik Kize*.
- 1935 – kończy *II Koncert skrzypcowy g-moll op. 63*. Moskiewski Teatr Wielki zamawia u Prokofiewa muzykę do baletu *Romeo i Julia*. (Prapremiera odbyła się w Czechosłowacji w 1938 r.) Píše *Muzykę dziecięcą op. 65* (12 miniatur). Tournée koncertowe po Hiszpanii, Portugalii, Maroku, Algierze i Tunisie.
- 1936 – powstaje bajka muzyczna *Piotruś i wilk*.
- 1938 – pracuje nad muzyką do filmu Eisensteina *Aleksander Newski*.
- 1939 – komponuje „radziecką” operę *Siemion Kotko*.

- 1940 – powstaje opera *Zareczyny w klasztorze*, której prapremiera odbyła się dopiero w 1946 r.
- 1941 – po rozwodzie z Liną Lubera żeni się z Mirą Mendelssohn, poetką, współautorką librett operowych, tłumaczką.
Zaczyna pracę nad operą *Wojna i pokój*. Leningradzki Teatr Opery i Baletu im. Kirowa zamawia u Prokofiewa pełnospektaklowy balet *Kopciuszek*.
- 1944 – kończy pracę nad *Kopciuszkiem*. Tworzy muzykę do filmu Eisensteina *Iwan Groźny*. Powstaje *V Symfonia B-dur op. 100* – „sławiąca duszę człowieka”.
Królewskie Towarzystwo Filharmoniczne w Londynie przyznaje Prokofiewowi złoty medal. Otrzymuje szereg wysokich odznaczeń państwowych w ZSRR.
- 1945 – prawykonanie *V Symfonii B-dur* pod batutą kompozytora – ostatni występ Prokofiewa jako dyrygenta.
21 listopada prapremiera baletu *Kopciuszek* na scenie Teatru Wielkiego w Moskwie (choreografia Rościsław Zacharow).
- 1948 – powstaje czteroaktowa opera *Opowieść o prawdziwym człowieku* – „temat współczesny, radziecki i heroiczny”.
- 1950 – komponuje muzykę do baletu *Baśń o kamiennym kwiecie*.
- 1952 – powstają ostatnie utwory Prokofiewa: *Symfonia-Koncert e-moll* na wiolonczelę i orkiestrę i *VII Symfonia*.
- 1953 – 5 marca Prokofiew umiera nagle w Moskwie.

Kopciuszek powstawał sukcesywnie w ciągu blisko pięciu lat. Znana powszechnie bajka wielokrotnie była już wdzięcznym tematem kompozycji scenicznych, choćby opery Gioacchino Rossiniego. Libretto do baletu Prokofiewa napisał Nikołaj Wołkow, wplatając doń wiele wątków ubocznych. Dzięki temu *Kopciuszek* stał się baletem pełnospektaklowym w trzech aktach. Wśród pięćdziesięciu numerów muzycznych, obok fragmentów służących rozwojowi akcji, znajdujemy szereg tańców charakterystycznych, sporo scen fantastycznych i żartobliwych, a także kilka dowcipnych stylizacji i pastiszów.

Dominuje nastrój pogody i wdzięku, niektóre tylko epizody przepojone są kaśliwym prokofiewowskim dźwiękiem (np. tańce dwóch siostr tytułowej bohaterki czy charakterystyka jej macochy). Postać Kopciuszka potraktowana została przez kompozytora w sposób nadzwyczaj ujmujący: miękka sonorystyka, łagodna a wyrazista kantylena, delikatność harmoniki stale towarzyszą bohaterce baletu.

Muzyka *Kopciuszka* doskonale łączy funkcje choreograficzne i ilustracyjne z walorem przystępności – jest w pełnym tego słowa znaczeniu funkcjonalna i popularna. Podobnie jak w *Piotrusiu i wilku* udało się tu kompozytorowi znakomicie zrealizować swój zamysł stworzenia „muzyki poważno-lekkiej czy lekko-poważnej”.

Jerzy Jaroszewicz
Prokofiew

*„Kopciuszek” w choreografii Maguy Marin.
Ballet de l'Opéra de Lyon*

Irina Fokina

IRINA FOKINA – zdobyła sławę jako choreograf w Ameryce Północnej i Południowej. Przed 36 laty założyła szkołę baletową, której wychowankowie obecnie występują na wielu scenach w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. W ciągu ostatnich 35 lat stworzyła choreografię do baletów zarówno klasycznych, jak i nowoczesnych, w tym między innymi „Gambit” i „Rapsodia”. Do jej największych osiągnięć choreograficznych należy zaliczyć nową wersję „Les Preludes” przygotowaną z okazji setnej rocznicy urodzin Anny Pawłowej. Pierwotna wersja tego baletu była opracowana przez wuja Iriny – Michała Fokina dla Anny Pawłowej w 1910 r.

Fokina opracowała również choreografię „Coppelii” dla zespołu baletowego w Hamburgu i „Dziadka do orzechów” dla baletu w Bogocie. Opracowała także choreografię do pełnospektaklowego przedstawienia „A Christmas Carol” (Kolęda) do muzyki Ryszarda Straussa.

Miała swój udział w odkryciu wielu talentów. „Ona jest źródłem” – powiedział o niej jeden z solistów. Przyczyniła się znacznie do rozwoju sztuki baletowej w Stanach Zjednoczonych – kraju nie mającym większych tradycji baletowych.

TREŚĆ LIBRETTA

AKT I

Komnata w domu ojca Kopciuszka. Biedna dziewczyna, nazywana pogardliwie przez złośliwe siostry przyrodnie Kopciuszkiem, pędzi smutne życie w domu złej macochy i bojaźliwego ojca. Teraz, siedząc na uboczu, ze smutkiem przygląda się kłótni sióstr o jedwabny szal. Zapada wieczór, wszyscy wychodzą. Kopciuszek sprząta komnatę, a biorąc do ręki porzucony szal, snuje dziewczęce marzenia o pięknych strojach (taniec Kopciuszka). Pod wpływem tęsknoty za zmarłą matką odślania jej portret, starannie przez macochę zakrywany. Wraca Ojciec, przytula córkę, stara się ją pocieszyć. Ale znów zjawiają się dokuczliwe siostry i macocha, której złość skupia się tym razem na mężu. Nagle w drzwiach ukazuje się stara żebraczka, prosząc o jałmużnę. Macocha wypędza ją brutalnie, lecz Kopciuszkowi udaje się podać staruszce kromkę chleba. Macocha i córki decydują, że czas już ubierać się na bal, na który cała rodzina prócz Kopciuszka została zaproszona do pałacu Księcia. Zaczynają się gorączkowe przygotowania. Wbiegają krawcy, fryzjer, modystka, panny z niecierpliwością przymierzają nowe suknie i fryzury, Grymaśnica i Złośnica niezgrabnie powtarzają ukłony i taneczne pas pod okiem nauczyciela tańca. Wreszcie wszystko gotowe. Mizdrząc się i krygując wychodzą na bal, ciągnąc za sobą wystraszonego Ojca. Kopciuszek zostaje sam ze swymi marzeniami o balu. W tym momencie wraca stara żebraczka i zrzuca łańcuchy. Okazuje się piękną Wróżką. Na jej znak zjawiają się cztery inne wróżki: Wiosna, Lato, Jesień, Zima (kolejne wariacje wróżek), które ubierają Kopciuszka we wspaniałe strój balowy. Wróżka ostrzega jednak, że o północy czar przestanie działać, znikną piękne szaty, Kopciuszek musi więc przed tą godziną powrócić do domu. Przed dom zajeżdża kareta. Kopciuszek jedzie na bal do Księcia.

AKT II

Sala balowa w pałacu Księcia. Bal już się rozpoczął (divertissement: gawot, mazurek, taniec czterech kawalerów). Z wielką pewnością siebie wkracza pretensjonalnie wystrojona rodzina Kopciuszka. Szukający posażnych panien kawalerowie asystują brzydkim siostram, lecz inni goście kpią z niezdarnych płasów. Wbiega młody, roześmiany Książę. Siostry daremnie

starają się zwrócić na siebie jego uwagę. Nagle wśród gości pojawia się olśniewająco piękna dziewczyna i Księżę nie może oderwać od niej oczu, urzeczony jej prostotą i wdziękiem (walc: wariacja Kopciuszka, wariacja Księcia). Dręczone zazdrością siostry, oburzona Macocha, a nawet ojciec nie poznają w przybyłej Kopciuszka. Na rozkaz Księcia Arab składa nieznanomej w darze trzy pomarańcze (taniec trzech pomarańczy). Sala powoli pustoszeje. Księżę i Kopciuszek zostają sami i wyznają sobie miłość (pas de deux). Nagle rozbrzmiewa „walc północy”, ukazują się karzelki, przypominając dziewczynie o zbliżaniu się fatalnej godziny. Kopciuszek ucieka, gubiąc w pośpiechu złoty pantofelek.

AKT III

Obraz 1. Noc po balu. Księżę wezwał wszystkich szewców z pobliskiego miasteczka, lecz żaden z nich nie rozpoznaje swego dzieła w małym, złotym pantofelku. Księżę postanawia więc sam wyruszyć na poszukiwanie jego właścicielki.

Obraz 2. Wędrując po świecie, Księżę zawitał do Andaluzji, lecz pantofelek nie pasuje na nóżkę żadnej Hiszpanki.

Obraz 3. Z kolei Księżę odwiedza wschodnią krainę, gdzie żadna mieszkanka nie może włożyć złotego pantofelka.

Obraz 4. Na wyspach tropikalnych nie ma również dziewczyny o tak małej stopce.

Obraz 5. Zasmucony Księżę wraca do swego kraju.

Obraz 6. Tak minęła noc. Tymczasem Kopciuszek śpi w domu przy kominku, tuląc do serca pamiątkę po balu, ocalały pantofelek. Budzą ją pierwsze promienie słońca (taniec Kopciuszka). Na ulicy słychać jakiś hałas, to zbiera się tłum, podniecony wiadomością o przybyciu Księcia. Macocha i córki witają nieoczekiwanego gościa i obie siostry usiłują bez powodzenia wcisnąć stopę w podany przez Księcia pantofelek. Księżę zamierza już odejść, gdy wtem wzrok jego pada na skromną, nieśmiałą dziewczynę; nagle zza jej stanika wypada złoty pantofelek. Księżę odnajduje ukochaną, dobra Wróżka łączy ich dłonie (pas de deux Kopciuszka i Księcia).

Obraz 7. W pięknym ogrodzie, wśród gwiazd i wróżek, rozpoczyna się szczęśliwe życie Kopciuszka i Księcia.

Morał pierwszy

Próżność jest skarbem panien. Prawda skarb to rzadki.
Nie dziw, że wszyscy piękność sławią nieustannie.
Ale z wdziękiem, z urokiem, jeszcze piękniej pannie.
Bowiem wdzięk więcej zdoła niżli buziak gładki.
Chrzestna matka obdarza nim Kopciuszka tedy i uczy,
jak szermować wdziękiem, jak nim władać,
jak zdobyć serce księcia, jak dźwigać się z biedy.
Tyle morał tej bajki o wdzięku powiada.
Pięknisie! Droższy wdzięk niż wasze szmatki.
Ceńcie go bardziej niżli złota dźwięk.
I życcie sobie, aby chrzestne matki
nieprześlącony skarb wam dały: Wdzięk.

Morał wtóry

Choć z losu łaskawej ręki
macie i rozum, i wdzięki,
choć ród wasz nie byle jaki,
choć szermujecie buziakiem –
nie dosyć tego, panienki.
Gdy chcecie dochrapać się czegoś,
zabłysnąć, do celu dotrzeć,
wierście: nie będzie nic z tego,
gdy nie pomogą kumotrzy.”

*Charles Perrault, Historie lub baśnie
z przeszłości z morałem.
(przekład: Hanna Januszewska)*

SEZON 1988/89

PREMIERA 22 października 1988

Zamieszczone w programie rysunki autorstwa GUSTAVE'A DORÉ pochodzą z książki:

Les contes de Perrault, Paris: J. Hertz, Libraire-Éditeur, 18 – Rue Jacob – 18, 1869

Pozostałe źródła:

Bettelheim Bruno, Cudowne i pożyteczne: o znaczeniach i wartościach baśni, T. 1 i 2, Warszawa: PIW, 1985

Bolšoj balet: Balet Bolšovo Teatra SSR pod red. V. A. Boni, Moskwa: Planeta, 1981

Jaroszewicz Jerzy, Prokofiew, Kraków: PIW, 1983

Mała Encyklopedia Muzyki pod red. S. Śledzińskiego, Warszawa: PWM, 1968

Prokofiew Sergiusz, Autobiografia, Kraków: PWM, 1970

Prokofiew Sergiusz, Merci za miły list, Kraków: PWM, 1970

Prokofiew Sergiusz, Refleksje, notatki, wypowiedzi, Kraków: PWM, 1971

Reiss Józef Władysław, Mała historia muzyki, Kraków: PWM, 1987

Turska Irena, Przewodnik baletowy, Kraków: PWM, 1973

Waksmund Ryszard, Nie tylko Robinson, czyli o oświeceniowej literaturze dla dzieci i młodzieży, Warszawa: MAW, 1987

Ballet de l'Opéra de Lyon – fot. Gérard Amsellem

Redakcja programu	– Bożena Kuzańska
Redakcja techniczna	– Leszek Sochaczewski
Reprodukcja zdjęć	– Chwalisław Zieliński

Wydawca – Teatr Wielki w Łodzi

Nakład – 10000 egz.

Cena zł. 100.–

Łódzkie Zakłady Graficzne Zam. 281/1104/88 516/1497

RESTAURACJA TEATRU WIELKIEGO ORFEUSZ

ul. Narutowicza 43

oferuje:

- śniadania, obiady, kolacje
- bankiety, przyjęcia.

Czynna codziennie

w godzinach 12.00-24.00. Zapraszamy.

Co dwa tygodnie!

ruch muzyczny

ARTYKUŁY * ESEJE *
* RECENZJE koncertów • płyt •
przedstawień operowych • książek *
FELIETONY * WYWIADY *

ruch muzyczny

więcej wiedzieć

więcej słyszeć

ruch muzyczny

PRZEWODNIK PO ŻYCIU * *
* * MUZYCZNYM W KRAJU
I NA ŚWIECIE * * * * *

TEATR WIELKI W ŁODZI

Plac Dąbrowskiego, 90-249 Łódź

Kasy Teatru czynne codziennie w godz. 12.00–19.00
tel. 33-77-77, 33-99-60

Przedsprzedaż biletów odbywa się codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt na 15 dni naprzód. Bilety można rezerwować telefonicznie. Zamówienia zbiorowe przyjmuje Biuro Obsługi Widzów, tel. 33-31-86, 33-99-60 w. 122.

